

IVO OPLETAL

KŘÍK

ZMIZELÝCH

Ivo Opletal

KŘIK
ZMIZELÝCH

„Musíš najít židovskou dívku! Musíš zase žít v noci a musíš sestoupit do podzemí!“ pravila.

„Je to všechno?“ přeptal jsem se pro jistotu.

„Ano, nic víc,“ ubezpečila mě. Plnoštíhlá mladá žena. Údajně pověřená Vatikánem. Žena?! Možná nebeštan v pozemské schránce. Objednala si espresso s mlékem. Přemýšlel jsem, zda by její polibek chutnal po kávě, když je pravděpodobně anděl. A jestli anděl vůbec nějak chutná. Zároveň jsem věděl, že se to nikdy nedozvím. Plnoštíhlé holky nelíbám.

Pak odešla. Nedíval jsem se za ní. Espresso nezaplatila, takže mám u Boha kafe. Já si poručil sedmičku červeného a za hodinu jsem ji stáhnul.

Vzkaz s datem a místem naší schůzky jsem objevil v tajné schránce v lavici chrámu svatého Mořice teprve včera. Jen Bůh ví, jak dlouho tam na mě čekal. Několik posledních mší jsem totiž vynechal - povinnosti, práce, rodina, sázení na švédskou hokejovou ligu, sledování televizních reality show a tak. Nyní se mi ale ulevilo. Pro spícího agenta není nic horšího než vyčkávání. Jsem agent Boží a dostal jsem úkol.

Pracovní povinnosti jsem si vyřídil tak, abych mohl být dva až tři týdny mimo. Poceloval děti a ženě nic nevysvětloval. Poslední dobou

se dost kurvila. Cítil jsem se proto provinile. Teď mám úkol. O Židech nevím zhola nic.

Své auto nebudu v noci potřebovat. Zato spoustu pánské kosmetiky, dobré boty, peníze a multivitamíny. Bezvýhradně miluji svého Boha, rád pro něj udělám jakoukoliv špinavou práci.

Když padl soumrak, kráčel jsem už s velkou sportovní taškou na rameni Litovelskou třídou plnou barů a heren. Dveře nálevení se neustále otvíraly a zavíraly spolu s cirkulujícími hosty. Blafaly na mě teplý, smrdutý vzduch – jako pekelné tlamy, jako kovářny v podhůří Jeseníku. Já však vešel až do Zatměného slunce.

Bílá Romka seděla u svého stolku pod zazděným oknem. Po těch letech byla ještě krásnější. Přisedl jsem. Počastovala mě neutrálním polibkem.

„Jaký jsi měl den?“ zajímala se. Nikdy se neptala na minulost nebo na budoucnost. Možná obojí znala, ale spíš jí to bylo jedno.

„A ty?“ povídám.

„Ráno jsem si oholila nohy, pak jsem spala. Teď jsem tady,“ rozpovídala se. „Dáš si whisky?“ dodala později.

„Ne, mám odvařenej žaludek. Piju víno, hlavně červený,“ objasnil jsem jí.

„Tady mají jen hnusnou frankovku, vozí ji z Makra,“ varovala mě.

„Tak si dám whisky,“ rozhodl jsem se. Servírku jsem si moc neprohlédl, pozoroval jsem Bílou Romku. Voněla pořád stejně. „Potřebuju u tebe nějaký čas bydlet, tak čtrnáct dní,“ informoval jsem ji.

„V pořádku, nájemní smlouva je stejně pořádkem psaná na tebe,“ konstatovala.

A tak jsem se vrátil do Podivných domů, činžáků na průmyslové periférii. Ještě předtím jsme se s Bílou Romkou u Zatměného slunce zlíli. Servírka byla hezká a nešikovná. S Bílou Romkou se neznala. Mě znala. Když se osmělila, svěřila se mi, že dálkově studuje vysokou školu a chtěla by se prosadit v mém oboru. Slíbil jsem jí, že jí pomůžu. To už jsem byl našutr.

Vzbudil jsem se ještě dopoledne. Bílá Romka vedle mě spala jen v kalhotkách. Ležela v poměrně krkolomné pozici na břiše. Skrže ledabyle zatemněné okno dopadaly na její bronzovou pleť přeražené sluneční paprsky. Okolo páteře jí světélkovaly drobné, světlé chloupky, cigošce. Pak se ale otočila a ve spánku se protáhla a zavrňela. Velké mandlové bradavky na jejích dívčích nadrech se podobaly kolíkům pojícím polský kancelářský nábytek. V podpaží jí rašily několik dní neholené černé trny. Zodpovědně si škrábala asi jen ty nohy. Stouplo mi péro. Lehl jsem na ni a narval jsem jí ho do kundy vedle poodhrnutých kalhotek. Odřel jsem si ho o jejich lem. Vystříkal jsem ji hned po jejím prvním orgasmu. Dělalala, že spí. Pak jsem šel do Koloniálu pro jídlo. Sluneční svit mi nijak nevadil. Odolávala mu i obnažená kůže na mém předloktí a na krku. Bude trvat ještě několik dní, než se ze mě opět stane noční tvor.

Najedl jsem se s tím, že v jedenáct dopoledne už teda neusnu ani za Boha, šéfa mého sladkého. Lehl jsem si vedle tiše oddychující Bílé Romky a spal jsem až do klekání.

Když jsem procitl, už se sprchovala. „Koho že to vlastně hledáš? O čem jsi to včera mluvil?“ volala na mě skrze vodu.

„Musím najít židovskou dívku, ale v prvních dnech chci spíš jen chlastat a poflakovat se po městě,“ sdělil jsem jí.

„Židovky, to jsou ty, co jim obřezávají kundy?“ hlaholila.

„Ale ne, to jsou zas nějaký Afričanky.“

„Aha.“

Setmělo se. Protože žádného živého Žida neznám, vydal jsem se do non stop opravny obuvi (po 18:00 na zazvonění) Karla Niestlera. Protože jsem už několikrát slyšel, jak lidé říkají: „Musím ty boty zanést do opravy k tomu Židovi.“

Zazvonil jsem. Karel na zazvonění čekal, tak jako vždy. Povídám mu: „Karle, vy jste Židi, ne?“

„I co tě nemá,“ zděsil se Karel, „my jsme stará německá římskokatolická rodina, pocházíme ze zchudlého šlechtického rodu!“

„Ale, Karle, no tak! Hledám jen jednu vaši holku, mladou Židovku, co se toulá po nocích,“ nenechal jsem se odbýt.

„Hele, už jsem řekl, my jsme čistokrevní Němci,“ vyštěkl podrážděně. V tu chvíli se do jeho provozovny přibelhala stařenka.

„Vidím, že máte ještě otevřeno, mistře. Tady na levé botě se mi uvolnil podpatek,“ skřehotala. Pak si naučeným pohybem zula špacírkou škrpál zakoupený ve zdravotnických potřebách, aniž by se musela sklonit. Podpatek měla bota minimální. Byl tam zřejmě proto, aby i chromým seniorkám dodával pocit ženskosti. Stará žena pak botu nabodla a hůl a podala ji přes pult Karlovi.

Obuvník poodhrnul těžký zatuchlý závěs a zmizel se střevícem v dílně.

Jeho učedník mi kdysi v opilosti vyprávěl, že Karel boty pohledných žen hladí a laská. Pak si je přikládá k obličejí a dlouze nasává jejich vůni. Nakonec si dovnitř obuvi vyhoní péro a sperma rozetře. Vnitřek boty je potom měkčí a vláčnější. Učedník prý Karla při této činnosti několikrát přistihnul. Karel se za svoji libůstku nikterak nestyděl a neomlouval ji. Svému pomocníkovi objasnil, že nejvíce ho uspokojuje skutečnost, že velké procento žen si boty nazouvá na bosá chodidla. Často přímo v jeho provozovně, aby prověřily kvalitu opravy. Jejich pleť se tak dostává do přímého kontaktu s jeho semenem. Před jeho očima.

Zpoza závěsu o ozvaly dva údery speciální ševcovské palice. Za pár vteřin byl Karel zpět a podal seniorce její střevíc se zpevněným podpatkem.

„Sedmdesát pět korun,“ zkasíroval, a poděkoval za dýško ve výši 5 Kč.

„Karle, fakt nejsi Žid?“ optal jsem se pro jistotu.

Když jsem dorazil do dělnické posilovny, Bílá Romka už cvičila. Taky několik taxikářů a bachařů z vazební věznice, co měli po noční. Žádný spěch. Kvůli nočním bytostem mají otevřeno do půlnoci.

Taxikář Sirup seděl u baru na recepci. Nalítý ale ještě nebyl.

„Žena se ti kurví, víš to?“ zachroptěl.

Mávl jsem rukou. „Už s ní nejsem. Neznáš nějakou Židovku?“

„Co já vím?! Však víš, že skoro pořád jezdím. A když nejzdím, chlastám. Ale v Kleopatře teď mají běloruský kurvy, ty nejsou takový kurvy zkurvený jako Ukrajinky,“ hlásil Sirup. Mohutný lalok pod bradou se mu přitom labužnický rozhoupal. Sirup byl v posledních letech jedním z mála mých pojítek s říší noci. Většinou nespal několik dní v kuse, a tak jezdil i po rozbřesku. Často úplně namol. Zátah na taxikáře dělají policajti maximálně dvakrát do roka. A Sirupovi dají vždy předem echo.

Taxikář na nás v posilovně počkal, aby nás zavezl těch několik stovek metrů do centra. Tašky s propocenými a mokkými věcmi jsme vláčeli sebou. Židovku jsem měl uloženo hledat v podzemí, a tak jsme s Bílou Romkou sestoupili po úzkém schodišti do Symetrály. Ještě předtím jsem se vychcal na podstavec jedné z barokních soch před kaplí svatého Jana Sarkandera.

V Symetrále na baru seděl Saša. Kriminálka v té době odposlouchávala telefon nejen jemu, ale i dalším deseti lidem, kterým prodával. Ale to Saša netušil. Saša je zmrđ. Známým dává gram za pět stovek. Ale vidlákům z Hanušovic, kteří přijedou jednou za měsíc vlakem po inkasování sociálních dávek, střelí psaníčko klidně i za dva

tisíce. Od mladých holek vezme zálohu a nedá jim nic. Ale zboží má nejkvalitnější, to museli uznat i v policejní laboratoři ve Frenštátu pod Radhoštěm. Taky mrdá vždy ty nejluxusnější kočky. Tři seděly vedle něj na baru. Víc stoliček tam nebylo. „Aby ses neposral!“ strčila do mě Bílá Romka.

Všude čpěla sklepní plíseň. Bylo jedno, kam si sedneme. Uvelebili jsme se u hajzlíků.

Servírka chlastu nerozuměla, ale voněly jí ruce od toho, jak třela mátu do mojita. To si objednali tři rozdovádění nerdi u vedlejšího stolu. Koktejl sosali dlouhými brčky z jedné velké nádoby. Civěli přítom na nás.

Bílá Romka jen mlčky usrkávala whisky a kouřila. Dost mě tím srala.

„Nemusíš mi dělat průvodkyni,“ zasyčel jsem.

„Neměl ses vracet, máš být s dětma! Tohle pro tebe není. Nikdy nebylo,“ kontrovala.

„Kristepane, já teď hledám Židovku, a taky si tady jen tak pochlastávám,“ rozlítíl jsem se.

Mojitoví ajťáci trvali na tom, že útratu zatáhnou i za nás. Vždycky jsme platili za zajímavý pár. Bílá Romka si zpod tílka vytáhla zlatý křížek na řetízku. Zejména na jednoho z inženýrů měl přímo magický vliv. Když jsme s nimi později hráli biliard v Atlantu, zíral hlavně na ten pohupující se lesklý kov, co měla Bílá Romka mezi kozama.

Prvním z přivolaných taxíků odjeli dva z ajťáků. Do druhého vozu nastoupila Bílá Romka, královna uspávaček olomouckých, s jejich zhyponotizovaným kolegou.

Zůstal jsem v Atlantu a přesunul jsem se k baru. Seděl tam Pučmeloun, kameraman regionální televize. A odvyprávěl mi tam svůj příběh: „Bydlím ve vedlejším domě. A vždycky když jdu z kalby, tak se tady zastavím na panáka. Sednu si na bar a civím na tyhle ty sedmnáctiletý holky. A myslím přitom na to, jak jsou pro mě už navždy nedosažitelný! Kdybych byl alespoň redaktor nebo moderátor, tak znají můj ksicht z televize. Ale takhle jsem v prdeli.“

Kolem nás prošla dívka jen o něco starší než Pučmelounova cílová skupina. Konečky prstů se dotkla jeho ramene, nepatrně se usmála a ještě nepatrněji mu pokynula hlavou. Namísto na toaletu však zamířila po schodišti nahoru, do noci.

„No vidíš, tahle po tobě jede!“ vtípkoval jsem.

„Ale hovno, hrála v jednom pornáči, co jsem kdysi točil. Byla marná,“ odfrkl si.

„Jak se jmenuje?“ zajímal jsem se.

„Nazel.“

„Tak se nikdo nejmenuje!“ podotkl jsem.

„Ona ano.“

Ještě té noci jsem potřeboval někde na baru osamět. A tak jsem tašku z posilovny zasunul pod jednu ze stoliček ve Fénixu. Barmanka myla sklenky ve vodě plné saponátu a pak řekla, že si mě pamatuje z minulosti. Bavili jsme se o našich dětech. Mezi námi šlapal po barové

desce kuchař v děravých bílých ponožkách a měnil prasklé bodovky nad kávovarem a lednicí.

Krátce poté pro servírku přijel její partner, protože v 6.00 zavírali. Poprosil jsem ji, ať ještě zavolá Sirupovi. Nespál, přijel do deseti minut.

Vyjeli jsme za město. Byl jsem nasosanej jak vačice, a tak jsem vymyslel výlet. Denní světlo skrze čelní sklo taxíku ostře řezalo. Propalovalo mi zorničky očí a zavrtávalo se mi až do mozku. Sirup nevyprávěl žádnou ze svých příhod, ale ani nereptal. Asi byl rád, že taky jednou vypadl z města. Chvíli jsme svištěli po dálnici. Kousek za Mohelnicí jsme sjeli z hlavní cesty. Sirup zastavil v uctivé vzdálenosti od gotického kostelíku s dřevěnou střechou. Prohlásil, že si zatím zdřímne v autě. Dopotácel jsem k fáře a zabušil jsem na těžké dveře. Po chvíli jsem v chodbě uslyšel šouravé kroky hospodyně. Na pozdrav mi odpověděla jen nepatrně a zavedla mě za Jezuitou. Seděl v kuchyni zády ke svátečnímu pokoji a louskal ořechy.

„Nevypadáš dobře,“ pravil a pokynul mi, abych usednul za velký dubový stůl. Pomalu vstal ze stoličky a šel do kredence, kde si vzal papírky a tabák. Usedl naproti mně, ubalil si cigárko. Zapálil si, a pak z toho šedého dýmu mžoural. Měl dost svých starostí. Propuštěným mordýřům z mírovské kartouzy sehnal práci v lese nad vesnicí. Chtěl, aby lidem v obci dodávali dřevo na otop. Neuvědomil si, že ves je už druhým rokem plynofikovaná. Taky měl rakovinu.

Hospodyně před nás postavila čaj z jahodového listí a nějakých bylinek a zmizela do světnice za komorou. Přitom si něco mumlala. Neměla mě ráda.

„Celou noc jsem chlastal,“ přiznal jsem, když už jsem po nějakém čase rozprávěl se svým zpovědníkem. Pak jsem mu ve stručnosti pověděl o svém poslání. Velebníček se k tomu nijak zvlášť nevyjadřoval. Nebo si to přes zbytkáč nepamatuju. Myslím, že pokud mi na to něco řekl, tak zhruba v tomto smyslu:

„Neporadím ti a nemám ti na to ani co říct. Snad jen to, že je dobře, že se ptáš. K tomu, aby se ti dostalo odpovědi, je ale třeba znát ty správné otázky.“ Pak už ale začal přehánět: „Boží vůle je jako petrolej, nakonec vyplave na hladinu i toho nejtemnějšího jezera.“

„Aha,“ povídám. Odsunul jsem prázdný hrnek, na jehož dně leželo vylouhované jahodové listí a cosi. „Že jsem raději nešel spát,“ pomyslel jsem si. Pak mi ale Jezuita na tu moji pouť nocí požehnal. Toho jsem si vážil.

Sirup spal v taxíku jako odulá Sněhurka v zapařené skleněné rakvi. Dal jsem mu ještě chvilku a šel jsem se projít kousek za vesnici. Denní světlo bylo opravdu ostré. Mžoural jsem a začala mě bolet hlava. V polích jsem potkal uhrovitou mladou katoličku. Venčila zlatého retrívra. Znali jsme se z Jezuitových mší. Jen pro pořádek jsem se jí optal, jestli nezná nějaké Židy. Měla za to, že v dnešní době Židé už prakticky neexistují. Podle ní jsou maximálně v Izraeli, v Rusku a v titulcích amerických hollywoodských filmů. Z těch tuzemských znala jen Miloše Kopeckého a Vladimíra Železného. To mi moc nepomohlo, tak jsem šel vzbudit Sirupa.

Ještě téhož dne odpoledne jsem vyhledal Vladimíra Gračku, zedníka olomouckého. Když dokázal v podzemí objevit poklad arcibiskupa Prečana, snad tam najde i jednu Židovku.

Gračku jsem našel v jeho „pracovně“, v kotelně pod Vlastivědným muzeem. Seděl tam v nažehlených montérkách a zrovna si něco čmáral do bloku.

„Ne, pod starou synagogou žádné podzemí nebylo a není, o tom bych musel vědět. Z jedné strany kdysi tekla řeka Morava a podzemní chodby začínaly až na jejím druhém břehu, ve vodní tvrzi. A tereziánské naslouchací chodby zase vedou až z Vídeňské ulice a procházejí pod městskými parky,“ vysvětloval. „Tam, kde stála synagoga, není nic,“ zopakoval ještě.

Pak už začal vyprávět své oblíbené zkazky o obřím podzemním vojenském městu pod náměstím Republiky a vojenským archivem, o sklepních labyrintech gotických domů i o důmyslném systému nacistických a komunistických krytů v Michalské skále. To už jsem ale znal.

Jeho Excellence arcibiskup olomoucký mě pozval na 16:00. Z Vlastivědného muzea jsou to do arcibiskupského paláce jen tři minuty chůze. Při odpoledni se ale žár dne ještě více stupňoval. Kočičí hlavy na dlažbě stokrát násobily každý z miliard výstřelů slunce a metaly mi je přímo do obličeje.

Arcibiskup mě přijal v altánu v zadní části zahrady. Jeho tajemník přinesl na stříbrném podnose dvě skleničky a sedmičku bílého z kroměřížských arcibiskupských sklepů. Už jsem skoro vystřízlivěl, takže jsem ji vyžahnul skoro sám. Arcibiskupovi dolil tajemník jen jednou, lehce, na dno sklenky.

Ve stínu staletých stromů byl podvečer náhle chladný. Arcibiskup si přehodil přes nohy úplet, který do té doby ležel složený na jednom z proutěných křesel. Přehnaně úslužný tajemník už mu přitom nebyl nápomocen, protože ho chvíli předtím pro příslušný den propustil. Mně bylo fajn, s půllitrem církevního bílého v krvi.

Šéf diecéze byl o mém úkolu zběžně informován. Ale ani on k němu neměl prakticky žádný komentář a už vůbec ne užitečnou radu. Tak jsme si jen tak povídali.

Cestičkou vysypanou zlatým pískem k nám trochu unaveným krokem přicházela představená II. řádu milosrdných sester svatého Františka. Netušil jsem, že arcibiskup pro ni nechal poslat.

„Pamatuješ si sestru Kateřinu,“ optala se mě stará jeptiška.

„To byla ta, co měla pleť bledou jako škraloup na chladnoucím mléce,“ povídám.

„Ano. To byla Židovka,“ pokyvovala sestra hlavou.

„Byla?“

„Vzala si život. Byla ze severu, odkud si přinesla běsy. Neodkázala jim vzdorovat ani za pomoci Boha,“ posmutněla jeptiška a vzápětí dodala: „Ale předky měla tady z Olomouce. Dobře to tu znala.“

Najednou se kousek od nás zjevil tajemník, který měl už dávno volno. Opět nešikovně žongloval se svým stříbrným podnosem. Na

chvíli jsem zadoufal, že nese další sedmičku vína. Byla to jen zvětralá minerálka pro matku představenou.

„Řeknete mi, jak se ve skutečnosti jmenovala?“ zašklebil jsem se na řeholnici.

„Víš dobře, že ti to prozradit nemůžu. Zkus se zeptat jejích lidí,“ řekla a rozloučila se, aniž by se napila minerálky. Vyprahlo mi v ústech, ale bylo mi trapné si nalít.

Arcibiskup nevěděl, co dodat, tak se optal, zda mi má požehnat.

„Už mi požehnal Jezuita,“ vypadlo ze mě. A pomyslel jsem si, že bych tou samou boží milostí mohl ve tmě začít světélkovat.

Tušil jsem, že Sirup krouží někde okolo. Přivolaal jsem ho z telefonní budky na náměstí Republiky, možná poslední ve městě. Zapadalo slunce. Podivné domy vrhaly dlouhé stíny.

Chodby i pavlače byly nebývale ztichlé. Kdysi se tu všude rozléhalo sténání starého Lažnovského, který se skrze zbytnělou prostatu nemohl na společném záchodku na chodbě vymočit. Z bytu Kalejových zase vyřvávala cikánská dechovka. Lažnovský už ale dávno umřel a Kalejovi někdo přesídlil do polorozpadlého domku z vepřovic ve vsi na úpatí Dražanské vrchoviny. Taky Ludíková se už uchlastala. Když v zimě zamrzl záchod na jejím patře, kálela a močila do plechového kbelíku. Obden ho pak chodívala vylévat do křoví za kamenný kříž před někdejší romskou hudební školou. Z původních nájemníků bytů v Podivných domech už zbylo jen několik živoucích relikvií starých časů. O těch nových nevím zhora nic.

Mezi dveřmi našeho bytu jsem našel tmavě modrou cedulku se vzkazem psaným krásným, starosvětským rukopisem. Byl pro mě. Kníže si pospíšil. Lístek jsem odhodil do krabice mezi reklamní letáky. Svalil jsem se na postel vedle Bílé Romky. Ještě předtím jsem se ze zvyku vymočil do umyvadla.

Spal jsem podle všeho necelé dvě hodiny. Venku už byla tma. Bílá Romka seděla u stolu vedle v kuchyni a kouřila. Neříkala nic.

Vodovodní kohoutek znaveně vychrchlal několik rezivých hlenů. Sprcha jen nasucho zachrochtala. Potřeboval jsem se umýt a jít chlastat. Popadl jsem tedy hrnec na špagety a vyšel na chodbu. Tam jsem se seznámil s jednou z nových nájemnic.

„Taky Vám neteče voda,“ vrískala s nádechem hysterie.

„Neteče,“ povídám.

„Ježišmarjá, já musím alespoň vykoupat malou,“ trojčila dál.

„Tak vezměte největší nádobu v bytě a pojd'te se mnou,“ říkám jí.

„A kam?“

„Do sklepa.“

Na nic se neptala a poslechla.

Když jsme sestupovali do suterénu, šimral mě v nose stejný odér plísně, moči a zahnilé sklepní vody, tak jako před lety.

Dole už stálo v řadě asi deset nájemníků s dětskými vaničkami, plastovými kbelíky a obřími kastrolky. Dva, tři z nich jsem znal a pozdravil jsem se s nimi. Věděli stejně jako já, že sklepy Podivných

domů jsou pod úrovní hlavního rozvodu. Voda zde proto ze zanesených a netěsných ventilů neustále crčí, i když v potrubí není tlak. Zřejmě se to už rozneslo i mezi nové obyvatele činžáků. Když na mě přišla řada, napustil jsem sousedčinu plechovou mísu i svůj hrnec. Nažloutlá voda přibývala v nádobách velmi pozvolna. „No na umytí toho tvýho pindíka to už snad stačí!“ skřehotala mi za zády rádodajka Mikulcová.

Vynesl jsem vodu sobě i sousedce a umyl jsem si obličej a pindíka.

Pozdní večer byl teplý, vlhký a voňavý, jako kunda devatenáctileté dívky. Toužil jsem znovu potkat Nazel. Zastavil jsem se v Atlantu a zeptal jsem se barmanky, s níž jsem se znal, kam Nazel nejčastěji chodí. Dozvěděl jsem se, že takto brzy z večera ji pravděpodobně najdu ve sklepení Utrejchu, kde je noc jako den.

Nazel v Utrejchu byla. U stolku s ní seděli dva mladíci s dredy. Dívka kouřila a hleděla skrze své spolustolovníky. Slova se halila se nikotinového dýmu a mísila se s muzikou a předěním chladících agregátů.

Sedl jsem si na bar. Nazel na mě od stolu chvíli zírala, tak jako na každého v podniku. Měl jsem chuť na pivo, ale poručil jsem si českou whisky. Měla barvu řeky v bouři. Servírka přeladila internetové rádio z jedné nezávislé stanice na druhou. Rozdíl jsem nepoznal. Jinak se nedělo nic.

Pak se za mými zády ozval zvuk rozbitého skla a převržených židlí. Nespěchal jsem s tím, abych se otočil. Vše nasvědčovalo tomu, že Nazel jednoho ze svých spolustolovníků udeřila tak silně, že upadl na zem. Jeho druh zaujal bojovou pozici, ale zdráhal se udeřit dívku. Nazel stála jako natažená pružina, zatínala pěsti a prskala. Na útlém předloktí jí naskákaly žíly. Svezl jsem se z barové stoličky a oběma dlaněmi jsem se opřel o hrudník jejího soka. Odlétl a zboural neobsazený stolek. Jednou rukou jsem objal Nazel okolo paží a hrudníku a druhou rukou se mi podařilo zaplatit. Pak jsem zaskočenou dívku odvedl ven. Teda spíš vynesl. Rozparáděnému tatíkovi se nikdo neodvážil postavit na odpor.

Na ulici mi Nazel chvíli vulgárně spílala. Úplně opilá nebo sjetá ale nebyla. Neony z okolních barů vrhaly na mokrou dlažbu mezi tramvajovými kolejemi různobarevná světla, která se odrážela Nazel přímo do tváře. Pak si dívka uvědomila, že chci zřejmě také pokračovat v pití, a přestala běsnit.

Slovo dalo slovo a šli jsme do dalšího sklepení – k Motorce, protože jsme tam oba znali číšníka. On je to vlastně malíř pokojů, který do té nálevny původně přišel vybělit stěny. Ten podnik mu ale natolik učaroval, že už tam zůstal navždy.

„Na dámském hajzlíku nejsou dveře,“ konstatoval číšník-malíř pokojů namísto pozdravu.

„Ty už tam chyběly minulý týden,“ procedila Nazel mezi zuby vyšlukovaný cigaretový kouř. A když barman poodešel vyřídit naši objednávku, dodala na moji adresu: „Kdybych se ožrala a chtěla s tebou šukat, tak mi připomeň, že mám krámy.“

Kuropění nás zaskočilo na lavičce v Bezručových sadech. Na městských hradbách se stále držela noční čern. Od řeky táhlo. Pro jistotu jsem se jí optal, jestli je Židovka, když se tak divně jmenuje. Pousmála se a sdělila mi, že je napůl Bulharka s tureckými kořeny. Chvíli jsme mlčeli. Tak jsme si začali vyprávět své opilecké historky. To vždycky zabere. Trochu jsme se u toho trumfovali. Hodně jsme se nasmáli.

Regulérní den mě přistihl na půli cesty k Podivným domům. Držel jsem se ve stínu, blízko vlhkých stěn znavených budov. Také jsem nakoupil v Koloniále. Ještě předtím se mi strašlivě zastesklo po dětech.

Bílá Romka asi teprve usínala, protože ji vyrušil už kovový šelest klíče v zámku. Ledabyle jsme si zašoustali a šli jsme spát.

Tentokrát mě vzbudil až nastavený budík. Venku drobně pršelo. Byl pozdní podvečer. Stal se ze mě noční tvor.

Vzpomněl jsem si na slova matky představené. Z Bistra v přízemí Podivných domů zatelefonoval rabimu Polákovi, předsedovi olomoucké obce židovské. Byl v telefonním seznamu. Neznali jsme se. Nejdřív si myslel, že jsem nějaký opilý nácek, který si z něj dělá legraci. Ale pak pochopil, o co mi jde. Souhlasil se schůzkou ještě téhož večera. Z jeho hlasu jsem vycítil, že ne proto, aby mi při mém pátrání pomohl. Chtěl hlavně vyzvědět, nakolik jsem do celé záležitosti zasvěcen.